

графіті
графіті

Кузьма
СКРЯБІН

Я, ШОНІК І ШПИЦЬБЕРГЕН

Харків «Фоліо» 2015

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Ми з Шоніком — куми. Згадайте любий анекдот про кумів — це про нас. Шонік живе в Ужгороді і має до кордону ближче, ніж ми з вами до молочного магазину. Ця небезпечна близькість і сформувала в ньому таку рису характеру, як «Хронічне Несидіння вдома» або «Пріклученія Шоніка». Шонік почав відвідувати концерти всіх світових зірок трохи раніше, ніж став говорити слово «мама». Пізніше він заразив цим і мене.

Я опускаю всі пікантні особливості наших попередніх поїздок, маючи надію, що вони також знайдуть своє відображення у печатних творах в майбутньому, і познайомлю вас із непересічною подією навіть для таких бувалих козаків, як ми, — «Експедицією на Шпіцберген!».

Якої холери туди пхатися? — чую звідусіль ваше логічне запитання. В той час, коли Україна перейшла в температурний режим Турції і можна, стоячи в трусах на балконі, отримати сонячні ванни, як в Анталії, — ми вирішили нанести візит Північним Широтам. Ця ідея визрівала в моїй неспокійній голові від часу, коли географічка в школі попросила віднести глобус у вчительську. Тоді я сказав собі, що там — в льодах — моє місце, і зреалізував свою мрію через тридцять років, про-

тягом яких я морально до цього готував себе і своє найближче оточення.

Отже, дійові особи нашої компанії — Шонік, його дівчина Настя, я, моя жінка і вірний тверезий соратник — Муха і Саня — наш файний колега з Франківська. Трохи про нього: ми з ним знайомі давно, але він не знав, що ми — панки, і тому поїхав.

Частина 1

Як зекономити на переїзді, або Пасивний садомазохізм

Андрій Вікторович Кузьменко, тобто я, добре відомий у своєму оточенні спеціаліст з планування ідіотських переїздів. Навіть самий елементарний маршрут він може перетворити на захоплюючу і, саме головне, непомірно дорогу для здоров'я і гаманця подорож. Для того щоб мати гарантію повного виснаження організму і ненависті до себе всієї решти подорожуючих, треба зайти в Інтернет і пошукати рейс компанії *Wizzair* до пункту призначення. Пара нескладних маніпуляцій — і за десять хвилин тобі приходить на електронку підтвердження, що чудо сталося — ти придбав 5 квитків з Києва до Осло по ціні — 179 гривень!!! Ти сідаєш і плануєш подорож далі, забиваючи в маршрут маловідомі норвезькі міста і села, тримаючи на колінах карти і ноутбук. За дві години маніакального секса з вай-фаєм і Інтернетом ти отримуєш цілу низку роздрукованих квитків на літаки норвезьких компаній і резервацій на готелі по маршруту слідування нашої групи «Ка-

тастрофа». Голова, правда, квадратна, але почуття гордості за пророблену роботу і шкляночка холодного італійського — найвища нагорода за недавні муки. Цей процес мав місце зимою, за півроку до виїзду. Були враховані найдрібніші нюанси, і не було звідки чекати несподіванок. Йшов час, і росло збудження від факту наближення подорожі в Арктику. Білі ведмеді стали снитися мені по ночах, а вдень я годинами милувався їхніми зображеннями в Інтернеті. За два тижні до від'їзду Wizzair надіслав мені листа, в якому проінформував, що рейса з Києва не буде. Можете, мол, використати гроші на інший переліт. Я вмів складати з негарних слів речення з ганебним змістом, що і було ефектно зроблено черговий раз. Але це означало одне — **ВСЕ НАШЕ ПОДАЛЬШЕ ПЕРЕСУВАННЯ СТОЯЛО ПІД ЗАГРОЗОЮ!** Будучи в душі людиною заощадливою, я відразу відкинув можливість шукати переліт до Осло нормальним шляхом. І жадібно взявся за улюблену справу.

Моя Муха, вона ж Маня, вона ж Жінка-Герой, удостоєна спеціальної премії — «за 20 років, прожитих в невідомості того, що буде завтра», була поставлена перед фактом від'їзду поїздом до Ужгорода — звідти вночі на машині 400 км до Катовіц, звідти літаком до Осло в 6.00 ранку, звідти трьома автобусами до інакшого аеропорту, з якого ми наступного дня мали вирушати на північ. З очей Мухи читалося запитання: «Чому так складно, Андрій?», але Андрій мовчав. Він не хотів брехати, а тим більше — говорити правду.

Готель аеропорту знаходився від самого аеропорту на відстані 7 км, і дорога до нього на автобусі коштувала більше,

ніж мій пресловутий економний переліт з Катовіц до Осло. За готель окрема подяка Шоніку, який в останній момент поміняв резервації нормальних готелів на ненормальні, роблячи зсилку на то, що варто зекономити пару копійок, і таким чином група «Катастрофа» стала на давно проторені рейки, і колектив почав нас тихо сповідати. Саша з Франківська також вибрав не найлегший спосіб догнати пелетон в Польщі. Машиною у Львів, звідти літаками до Варшави і Катовіц. Як висновок — вони зустріли мене 30 травня в аеропорту Гардермоєн такими, ніби йшли туди з Прикарпаття пішки.

Чемпіоном в дисципліні «Найдебільніший переїзд року» став я. 28 травня — переїзд автобусом Київ—Ковель на концерт, вночі — Ковель—Луцьк на концерт нічний, зранку автомобіль Луцьк—Ужгород, після нічного концерту літак Ужгород—Київ в 7.00 ранку, там живий ефір на М1, потім у 13.50 переліт в Донецьк, там жваве спілкування із прикордонниками і з фляшкою «Джек Денієлз», потім машина до Маріуполя, там концерт, машина зранку в Донецьк, літак до Києва 30 травня в 6.50, звідти літак в Копенгаген, звідти всього годинка — і ти — в Осло. Правда, просто?

Люба нормальна людина після таких знуцань над своїм імунітетом просто доповзла б до ліжка в готелі, повісила на ручку дверей табличку «не дай Бог розбудиш» і запала б в летаргічний сон. Ха! Скажем ми вам! У нас в планах було ще дві позиції — традиційний похід в «Hard Rock Café» і на концерт групи AC/DC! З помнутими рожами ми вирушили в бік центра в надії, що нас спіткає перша удача за останні 48 годин.

Півгодинки їзди на взятій напрокат машині (ще 150 євро, економно, правда?), і ми на місці — нас вітає «Hard Rock Café Oslo». Ресторан величезної американської сітки, розкиданої в основному по столицях і великих містах світу. Він підкупляє атмосферою, доброю музикою і кухнею. Меню невелике й однакове у всіх точках. На стінах — гітари і шмотки світових зірок! Навколо нас рискають десятки перезбуджених фанів AC/DC, які викрикують окремі фрази з пісень і відбивають ритм ножами і вилками. У нас традиція — я хаваю ребра, які подаються таким парканом довжиною з півметра, а всі решта нападають на курячі крильця, які, як і паркан ребер, готуються за спеціальним хард-роковським рецептом. Стара добра американська хімія. В роті оргазм. Ми мовчимо, бо наші роти нагадують бетономішалки. Шонік погладжує свій іміджовий пузік, за таким заняттям він проводить 75 процентів життя, починає ходити взад-вперед по залі, що означає близькість натупного етапу поїздки. Голосно шморкається разів сорок підряд, одночасно веде розмову по телефону з трьома різними абонентами на інтелектуальну тему — в кого від чого будун, і напихає рот крилами. Нарешті кістками завалений стіл, руки по лікоть в приправах — це кінець. Ми їдемо на концерт.

Норвеги не люблять ходити в гості один до одного, але люблять ходити на концерти. Там можна зустріти знайомих. Поговорити, посміятися, а головне — ПОПИТИ ПИВА! Відношення до алкоголю в Норвегії нелюдське. Його продають тільки в будні з 12-ї до 18-ї години. А в ресторанах після 20.00 ти не допрочишиш і каплі вогняної води. На концертах пиво